

ארון המצעים כדי לאוורר את גילי הבדים היפים, הקשורים בסרטים צבעוניים.

בינתיים קאט אבקה את הכסאות, וקיט הוציא את כלי המטבח היפים לצחצוח. שלושתם שפשו ומירקו אותם בכל הכוח, עד שהבריקו כמו השמש.

"הגיע הזמן להכין ארוחת צהרים" אמרה אמא "נכין בשר, כרוב ותפוחי אדמה. קיט, רוץ לגינה ולהביא ראש כרוב יפה. קאט, תבעירי אש בתנור, כדי

אחרי שהם שתו את החובצה רחצו כולם ביחד את המחבצה ושמו אותה במחסן.

עדיין היה זה מוקדם בבוקר, כי הם קמו עם עלות השמש.

"עכשיו עלינו לנקות את הבית" אמרה גברת ודדר. היא הוציאה מטאטאים, מברשות, סמרטוטי רצפה ומטליות אבק, והתחילה.

ראשית כל היא נייערה כריות שבמיטה הגדולה והזיזה את הוילאות כדי להראות את כיסוי המיטה הרקום. אחר כך סידרה גם את שאר המיטות. היא פתחה את

הנה הנעלים, כפי שהן עמדו על הסף בשורה.
מאחר שזה היה לקראת שבת, גם הנעליים שופשפו
היטב באותו הערב.

אחרי הארוחה אמרה אמא לתאומים:
"סבתא וודאי כבר בדרך. באו נלך לפגוש אותה."

שאפשר יהיה לבשל את הכרוב שקיט יביא."
קאט ניגשה לתנור. היה זה באמת תנור משונה.
למעשה רק משטח, הנראה כמו שולחן קטן מתחת
לארובה, מצופה כולו מהצדדים במרצפות צבעוניות
עם תמונות אניות עליהן. מעל המשטח היה מדף
שממנו השתלשלו ווים. על המשטח מונחים היו
גחלים לוחשות.

קאט לקחה מפוח ו-פוף-פוף-פוף הבעירה אש
בפחמים. היא בדקה האם יש מספיק מים בסיר
התלוי מעל האש והוסיפה קצת פחמים לאש.
כאשר קיט הביא את הכרוב גברת ודדר חתכה אותו
והכניסה לסיר גם את הבשר ותפוחי האדמה. כעבור
זמן קצר הכל בעבע יפה, ואבא ודדר, שעבד בגן
הריח ואמר:

"אני יודע כבר מה אוכל בצהרים."

בזמן שהארוחה התבשלה גברת ודדר שטפה
ושפשה את הרצפה, ורחצה חלונות. אחר כך לקחה
את המברשות והמטאטאים החוצה.
היא שפשה את הדלת ואת מדרגות הכניסה. היא
שפשה את החזירון שבחצר ורחצה אותו בסבון.
החזירון צרח כי הסבון נכנס לו לעיניים. היא שפשה
אפילו את גזע עץ הצפצפה שבחצר.

היא שפשה את הכל מלבד אבא ודדר והתאומים!
בסוף היא עמדה בדלת וקראה:
"בואו לאכול! רק תשאירו את הנעלים שלכם בחוץ
שלא תלכלכו את המטבח הנקי שלי!"

הייתה גאה מאוד מהנימוסים של התאומים. סבתא אמרה:

"בערב אחרי התי אתן לכם קצת."

"אני שמח שאכלתי כל כך הרבה לארוחת צהרים" אמר קיט לקאט, כשליוו את אמא ואת סבתא הביתה

"אחרת הייתי מוכרח לטעום מהלחמניות!"

"כן" ענתה קאט " זה קל יותר להיות מנומס כשלא רעבים!"

כשהגיעו כולם הביתה התאומים לקחו את סבתא כדי להראות לה את האווזונים הקטנים. אחר כך אמא ודדר הראתה לה את החמאה שקיט וקאט חבצו.

סבתא אמרה:

"הו, הו, איזה עוזרים טובים הם היו לך." ואחרי כן: "כמה שהבית נקי!, והסירים כל כך מבריקים!"

"כן" אמרה אמא ודדר "התאומים באמת עזרו לי לסדר את הכל יפה כדי שיהיה אפשר להראות לך."

"אני חושבת שהגיע הזמן לעוגת הדבש" אמרה סבתא.

גברת ודדר הבעירה שוב אש בתנור ושמה מים להרתחה. היא הוציאה מהמזווה את כלי החרסינה היפים וסידרה אותם על השולחן. סבתא פתחה את הסל, הוציאה את העוגה, את הלחמניות והממתקים, וגברת ודדר הביאה את החמאה הטריה.

"אני כבר לא יכול להשאר מנומס" אמר קיט לקאט.

אבל עכשיו כל אחד מהם קיבל לחמניה ופרוסת עוגה. גברת ודדר מרחה את הלחמניות בחמאה כמה

טעימות הן היו!

הם הגיעו כמעט עד לפרוורי העיר כשראו אותה הולכת לקראתם. הם הלכו על הסוללה, כך שיכלו לראות היטב את הרחוב ושורת הבתים. סבתא הלכה עם סל על זרועה.

"נחשו מה יש שם בסל" אמרה גברת ודדר.

"עוגת דבש" אמר קיט. "סוכריות אניס" ניחשה קאט. ושניהם צדקו. באמת בסל של סבתא הייתה עוגת דבש גדולה וסוכריות אניס, ואפילו כמה לחמניות צימוקים מתוקות. סבתא הרשתה להם להסתכל. הם התנהגו יפה מאוד ולא ביקשו לטעום ואמא ודדר

"כן" ענתה אמה ודדר "כשתתחתני יהיה לך ארון מלא
בדי פשתן."
"ולקיט לא מגיע גם כן קצת?" שאלה קאט.
סבתא חייכה: "אמה של הילדה שפעם תתחתן עם
קיט עובדת עכשיו קשה על מנת להכין לה בדים
לנדוניה. לכן לקיט אין צורך בשלך."
התאומים יצאו לחצר רציניים מאוד. הם התישבו על
הספסל הסמוך לדלת המטבח. ואז אמרה קאט:
"קיט, אתה חושב שאנחנו חייבים להתחתן?"
"כך זה נראה" ענה קיט.
העמיד נראה להם חשוך מאוד.

"בואי חמאה, בואי,
קצת ללחמניות וקצת לדובשניות"

שרה קאט.
אחרי ששתו תה סבתא הוציאה את הסריגה שלה
ואמה ודדר התחילה לטוות.

"כמה בדי פשתן יש לך כבר בשביל קאט, כשהיא
תתחתן?" שאלה סבתא.
"אני משתדלת להכין לפחות גליל אחד בשנה. אז
כעת יש לה ארבע ואני מכינה את החמישי עכשיו"
אמרה אמה ודדר "היא תהיה מצויידת כמו כל בת
כפר מבית טוב כשתתחתן" והראתה לסבתא את
גלילי הבד הקשורים יפה בסרטים כחולים.
"זה בשבילי, אמא?" שאלה קאט.

"מה קרה?" שאלה בהתפעלות גברת ודדר.
"אנחנו בכלל לא רוצים" אמרה קאט "אנו רוצים
להשאר אתכם."
"אתם לא תתחתנו עד שלא תגיעו למטר וחצי גובה
ועד שלא יקראו לכם כריסטופר וקטרינה" אמרה אמא
ודדר "אני מבטיחה לכם."
התאומים נראו מעודדים. הם חזרו לחצר והאכילו את
הברווזונים. מצב רוחם היה כל כך טוב שהוסיפו להם
עוד חופן גרעינים מעל למנה היומית. אחר כך הביאו
לחמניה אחת לאבא שעבד בפינה הרחוקה ביותר של
הגינה.
כשחזרו למטבח סבתא בדיוק אספה את הסריגה
שלה.
"אני מוכרחה לחזור לסבא" אמרה "הוא מחכה לי
לארוחת הערב."

התאומים הלכו עם סבתא עד הגשר שעל תעלת
המים. היא נישקה להם לפרידה ושלחה אותם
בחזרה הביתה.

"אתה יודע מה" אמרה אחרי זמן מה קאט "אני לא
אעשה זאת. אני אשאר בבית עם אבא ועם אמא
ואיתך ועם הברווזונים והכל."
"אז מה יעשו עם כל הבדים האלה?" אמר קיט "אני
חושב שאת חייבת להתחתן."
קאט התחילה לבכות.
"אלך ואשאל את אמא" אמרה.
"אלך איתך" אמר קיט "גם אני לא רוצה לעשות זאת."
הם קמו מהספסל וחזרו למטבח, אל אמא וסבתא.
אמא בדיוק טוותה פשתן לחוטים יפים.
"אמא" אמרו התאומים "תרשי לנו לא להתחתן."

כשאמא השכיבה אותם שאלה קאט:
"נכון שזה היה יום קצר?"
"הו, כן, קצר מאוד" ענתה אמא "כי עזרתם לי כל כך
יפה."
היא נישקה להם ללילה טוב והלכה להאכיל את
החזירים ולסגור כלובי העופות.
אחרי שאמא ודדר הלכה אמר קיט:
"אני לא מבין איך הם הסתדרו כשעוד לא היינו. אנו י
עוזרים כל כך הרבה."
"לא" אמרה קאט "אני חושבת.."
אבל מה היא חשבה לא נדע אף פעם כי בדיוק אז
היא נרדמה.

